

[Brøndsted]

rer det nødvendige beredskab under arbejdsstandsninger.

Selv om lovforslaget blev vedtaget – hvad jeg hverken tror eller håber, da jeg ikke anser det for at være i overensstemmelse med den indstilling, man har i forhandlingsmæssige situationer på arbejdsmarkedet – tager det alligevel ikke misteltenen i ed, for på mange, mange andre områder kan en arbejdsnedlæggelse få de samme konsekvenser som en arbejdsnedlæggelse lige bestemt fra det personale, der er på sygehuse og plejehjem. Det kan vi vel i nogen grad sige vi har syn for sagn om i den situation, vi har på andre områder i dag.

Vi vil fra venstre ikke mene, at der er så forfærdelig megen grund til at spille tid i arbejdsmarkedsudvalget på en sag, hvor man vil kriminalisere noget, der viser sig at kunne klares i overenskomst-mæssig henseende.

Grethe Fenger Møller (KF):

Hvis man skal sige noget positivt om dette forslag, må det vel være, at de intentioner, der formentlig har ligget bag ved det, er gode nok. De går ud på at sikre, at sygehuse og plejehjem altid skal kunne fungere, uanset om der er tale om en konfliktsituation. Men når man så ser på, hvad det er, fremskridtspartiet foreslår, at hvis man på en eller anden måde støtter en kollektiv arbejdsstandsning, skal man straffes med fængsel eller bøde, så må man næsten spørge sig selv, om man fra fremskridtspartiets side virkelig mener dette alvorligt.

Nu har arbejdsministeren været inde på, at vi har en række hovedaftaler, som netop tager hensyn til, at sådanne situationer kan opstå, og som sikrer, at der ikke sker ting på sygehuse og plejehjem, som bevirker, at de patienter, der er der, ikke får den pleje, som er nødvendig. Jeg mener, at hvis dette problem skal løses, må vi først og fremmest sørge for at løse det gennem vores arbejdsretlige system, sørge for, at arbejdsmarkedets parter klarer den ting, og hvis de kan gøre det, må det være den måde, det skal gøres på.

Fremskridtspartiet siger i lovforslagets § 2, at hvis der er medarbejdere på sygehuse eller plejehjem, som ikke mener de har tilfredsstillende arbejdsvilkår, skal de have mulighed for at sagsøge den pågældende institution ved den lokale byret. Jeg må sige, at jeg fin-

der det forkert, at vi skal bruge vores almindelige retssystem på denne måde. Det vil være en meget tung og langsommelig omgang. Vi har i Danmark et fagretligt system, som vi bruger i sager, hvor der er tale om en konflikt af den ene eller den anden slags, og jeg mener, at det er det, vi skal bruge et sådant system til.

Vi kan fra konservativ side ikke medvirke til gennemførelse af dette lovforslag. Vi finder ikke, det er rigtigt, at man vil straffe folk med fængsel, fordi de deltager i arbejdsnedlæggelser, hvad enten de så er lovlige eller ulovlige. Selvfølgelig skal vore sygehuse og plejehjem fungere; det skal bare være andre midler, der skal anvendes for at få dem til at fungere.

Lawaetz (FP):

Hvis vi havde et fagretligt system, der fungerede hundrede procent i enhver situation, var der slet ikke nogen grund til at fremsætte sådan et lovforslag. Nu siger arbejdsministeren, vi har været mere fantasifulde end de radikale i sin tid. Det har vi måske nok. Jeg forventer ikke, at arbejdsministeren skal falde os om halsen, fordi vi her kommer med sådan et forslag. Vi får altid skyld for at udtrykke os en lille smule skarpt, men jeg synes nok, arbejdsministeren var lige ved at konkurrere med os i dag i sin udtryksform. Om det var helt fair, ved jeg ikke, for vi bruger vel tiden til så meget andet her i folketinget, som efter arbejdsministerens mening kan være lige så unødigt som det, vi taler om her.

Der er vel ikke nogen tvivl om, når man ser de udmærkede bemærkninger, der ledsager forslaget – nu vil jeg ikke brede mig så meget – hvorfor et sådant lovforslag kommer frem. Det er netop, fordi det arbejdsretlige system ikke fungerer. Nu kan arbejdsministeren være ironisk, han kan også sidde og more sig, men det kan da godt være, at han netop i disse dage havde brug for et lidt andet system. Jeg ved, at arbejdsministeren tilbringer omtrent nat og dag med noget, der foregår i øjeblikket, som vel også er samfundsvigtigt. Det kan godt være, at arbejdsministeren i stedet for sin store hånlighed over for vort forslag skulle spekulere på, om der var nogle livsvigtige områder, hvor man måtte tage lidt andre midler i brug. Det er altså